

Rolle for vore Fiskere herhjemme, skal gaa tabt. Jeg anser det endvidere for at være meget uheldigt, at privat Søgsmaal skal være nødvendig under saa mange Forhold i Stedet for offentlig Raatale. Det vilde være meget heldigt, hvis Fiskerne først kunde faa Vejledning til at prøve Forlig, inden de gik til Domstolene. Jeg har i min Praksis haft mange Tilfælde af den Art, hvor Fiskerne frivillig have underkastet sig min Bølgift for at undgaa at gaa til Domstolene. Dette ligger i Sagens Natur, da Domstolene jo mangle tilstrækkelig Sagkundskab paa dette Omraade; Fiskerne underkaste sig derfor hellere Bølgift af sagkyndige Mænd, hvorved de kunne faa en hurtig og retfærdig Afgørelse, i Stedet for at søge Retteens Mellemkomst, som er forbunden med en hel Del Udgifter. Jeg tror, det vilde være heldigt, om man kunde komme ind paa noget lignende herhjemme som det, der findes paa den slesvigske Kyst. Der har man Fiskerne for hvert Sogn eller Amt — jeg ved ikke ret hvilket; Fiskerne selv danne et Nævn, og til det henvender man sig saa i Tvistigheder; kan man saa ikke blive enig, tiltrædes Nævnet af Fiskeriinspektøren — det er en Mand, der svarer til Fiskeriinspektøren her hjemme — han udtaler sin Dom, og videre kan man saa ikke gaa, naar der ikke er Tale om Bøder paa over 50 Mark, tror jeg det er. I hvert Fald vilde det være heldigt, om Dommeren havde et Grundlag for en Afgørelse, naar en saadan Fiskerisag forelægges.

Limfjordslovgivningen er jo tilbøielig bibeholdt i den gamle Skikkelse. Jeg anser Limfjordslovgivningen, saa vidt jeg kender den, for at være meget forældet. Redstabsbestemmelserne ere for en stor Del ganske overflødige, naar man kommer ind paa en Færdningsbestemmelse med Maal for Fisk. Naar man ikke bestemt kan fastslaa, at et Redstabsstader Udviklingen af Fiskebestanden, bør man heller ikke forbyde dets Brug. Enhver Fisker bør kunne indrette sit Redstabs efter eget Forgodtbefindende og ikke dermed paa den Maade, han selv finder tjenlig. Man bør selvfølgelig ikke fange Fisk, der ikke ere madnyttige, men naar vi i Lovven saa Bestemmelser om, hvad der skal forstaaes ved madnyttig, indser jeg ikke, hvorfor vi skulle have disse Bestemmelser, som maatte kunne hindre Fiskeriets Udvikling, hindre Fiskerne i at forbedre deres Fiskeredstaber paa bedste Maade. Vil man bibeholde Maal for Mastestørrelsen paa Limfjorden, er det i hvert Tilfælde efter min Mening uhenigtsmæssigt at benytte disse Skælde for Mastebestemmelserne, det vilde være mere praktisk at bestemme det ved Antal Knuder pr. Men

i Overbindingen; derved vilde en mulig lille Fejl i Mastevidden udjævne sig paa en større Strækning. Det hænder jo ikke sjældent, at Redstaber paa Limfjorden, der i det ene Øjeblik ere lovlige, det andet Øjeblik blive ulovlige, naar Fiskerne have tjeret eller barket deres Garn, saa Masterne derved stramme sig lidt sammen. Med Hensyn til Maalbestemmelserne for Fiskerne, maa det anses for meget uhenigtsmæssigt, at Bornholmerne skulle have egne Bestemmelser. Jeg ved ikke, hvorledes man i Kjøbenhavn skal kunne lende en bornholmsk Torst fra en Kattegatsørst, og der er Bestemmelser for Maalet for et Farvand og Bøgtbestemmelser for et andet Farvand. Vigejaa er det med Hensyn til Pigvar; bornholmske Pigvar maa man følge til $\frac{1}{2}$ Pd., hvorimod der er Maalbestemmelser for det øvrige Land. Jeg ved ikke, hvorledes man paa Marledet skal kunne stelne en bornholmsk „Botte“ fra en Kattegatspigvar. Jeg skal indskrænke mig til disse foreløbige Bemærkninger paa dette Tidspunkt, idet jeg haaber, at Sagen maa blive underkastet en grundig Behandling i Udvalg.

Frederiksen: Under Finanslovens første Behandling blev der talt meget smukke og gode Ord og fremsat mange gode Ønsker for, at Fiskeriet maatte blive forbedret for vore Fiskere. Jeg paakommer dette og er overordentlig glad ved, at der er saa mange, der tænke velvillig paa disse brave Menneſker, men det er nu saa, at de Krav, der paa dette Omraade stilles til Statsklassen, forekomme mig at være saa betydelige, at alt det, der blev foreslaaet under Finanslovens første Behandling, ikke i en nær Fremtid vil kunne gennemføres. Naturligvis maa man ogsaa være glad ved noget mindre, naar man kun arbejder der hen imod, saaledes at man mener, at man maa og bør gøre noget for at ophjælpe Fiskeriet, og derom synes alle jo at være enige. Ogsaa de Udtalelser, vi have hørt i Dag, tyde jo paa, at der, i alt Fald i dette Ting er almindelig Belvilje lige over for vor Fiskeribefolkning, og det er ganske sikkert ogsaa saaledes, at de c. 6 Mill. Kr., som Fiskerieringen indbringer os, er en altfor lille Sum. Der er ingen Tvivl om, at der i Habet findes meget større Rigdomme, og ved at hjælpe Fiskerne mere, end man hidtil har gjort, antager jeg ogsaa, at vi ville kunne faa en betydelig forøget Indtægt. At dette Ting saa vel som Regeringen og Staten i det hele taget vil gøre dette, finder jeg meget naturligt, thi derved forøge vi jo ligefrem vor Nationalformue, og det er dog baade Rigsdagens og Regeringens Pligt at gøre,